

“Cal revisar molts dels nostres discursos”

Jorge Alarte (Alaquàs, Horta, 1973) governa el seu municipi des del 1999, quan tenia 25 anys. Va oferir-se a rellevar Joan Ignasi Pla l'endemà dels comicis autonòmics del 2007, moment en què començà una campanya caracteritzada per una paraula: canvi. És el favorit d'aquesta cursa i a Madrid miren de convèncer els altres precandidats perquè s'afegesquen al seu projecte.

■ **niciàreu la campanya per a succeir a Pla abans i tot que dimitira. Ja fa catorze mesos que voleu. És gràcies a això, que teniu avantatge?**

—Respecte els delegats i les delegades. Desconec si tinc o no aquest avantatge de què parlu. La paraula és seua. El nostre discurs, la nostra proposta de canvi per al socialisme valencià, és inclusiva, hi cap tothom, i per això és l'opció escollida per molts delegats i delegades. A aquest projecte de canvi, s'hi ha d'afegir tothom a partir del dia 27. Aquell pas endavant fou un gest de valentia: és la meua manera d'entendre la política i continuaré fent-ho així.

—Parleu d'inclusió, de consens, però des del primer dia vau deixar clar que el canvi havia de ser total, amb la vostra gent, amb mans lliures. Serà possible, finalment?

—Primer de tot és el meu compromís personal, que he explicat en tot d'ocasions. La meua proposta és encapçalar el socialisme valencià, cosa que continue dient. Respecte els pactes, he estat coherent des del principi i ho seré fins a la fi. Des d'aquest projecte de canvi coherent, vull sumar-hi tothom. Parlarem amb tothom, absolutament amb tothom, per a sumar. No renunciem al suport de cap dels 565 delegats i delegades.

—També heu dit que cal tallar de soca-rel amb la “generació del 78”. Puig pertany a aquesta generació?

—Crec que mai no he dit que calga tallar radicalment amb cap generació. Vaig dir que el canvi requeria un canvi

aprofundit dels nostres equips, un relleu generacional inclusiu, a més de fer l'esforç de fer-lo creïble i de girar full. Això no sols ho he dit, sinó que ho pense. És la clau d'aquest congrés: hem de donar-nos una oportunitat cap al futur. Dels companys i de les companyes, no n'he emès cap opinió, ni pense fer-ho. Per a mi, els 26.000 companys i companyes són gent excel·lent, que evidentment representen opcions, propostes, trajectòries i biografies diferenciades. No en faré cap valoració de caire personal.

—Quines són les línies bàsiques del canvi que propugneu?

—El canvi polític al socialisme valencià significa superar una època, obrir una nova pàgina: menys política, parlar menys dels nostres problemes, i parlar més dels problemes dels ciutadans i les ciutadanes; connectar de nou amb la realitat política, esdevenir capdavanters, donar resposta als problemes i les necessitats dels valencians i les valencianes; plantejar que una altra comunitat autònoma és possible, plantejar un model de desenvolupament territorial i econòmic, oferir noves polítiques per a uns serveis públics que cal modernitzar... Molts valencians i valencianes ens miren i esperen que siguem capaços de generar aquest projecte. Un projecte creïble, en una època nova del socialisme valencià, per a recuperar la confiança.

—En concret, quins són els interessos a què cal donar resposta?

—La realitat social valenciana no és la mateixa que la del 1978 o la del

1995, quan el socialisme valencià encetà aquesta època de derrotes. Sobre allò que hem de fer, hi ha quatre eixos fonamentals: primer de tot, val a dir que hi ha una part molt important de ciutadans i ciutadanes d'aquesta comunitat que no tenen nacionalitat espanyola: aquest és un repte com a societat; en segon lloc, la revolució inacabada de les dones —que afortunadament ja protagonitzen el 48% de la vida social, cultural i política—: cal que les posem al capdavant d'aquest procés de transformació; a més, la dreta valenciana ha generat un model econòmic absolutament dependent de la depredació del territori, sense un model de creixement viable, un model que ens farà patir com enlloc més les conseqüències de l'actual situació econòmica; finalment, és hora de modernitzar els serveis públics, després de quinze anys de girar-s'hi d'esquena, de tenir una concepció dels serveis públics poc moderna, de poca qualitat. Però el nostre congrés no ha de ser un punt i final, sinó que s'ha d'entendre com un procés, com l'inici d'una època diferent en què caldrà revisar molts dels nostres discursos per poder arribar a la societat d'avui dia.

—En llegir la ponència, què vau sentir?

—Aquesta qüestió no s'ha enfocat bé. La ponència no és un document final. És una base per al debat intern, que és el que hi ha hagut. Hi ha centenars i centenars d'esmenes, un debat enriquidor i positiu; a les agrupacions, la gent hi participa molt. Entendre la ponència com un sí o un no és un error de partida. La ponència ha encetat un debat que feia anys que no es veia al si del PSPV-PSOE. De qüestions concretes de la ponència, tinc opinió formada i puc expressar-la, com faig des de fa setmanes.

—Parlem-ne. El viratge al centre: trobeu que avui el PSPV està massa decantat a l'esquerra?

—No s'hi val a fer debats sobre la posició ideològica del partit. És molt ben definida, no ens hem de moure ni un centímetre d'allà on som, que és a l'esquerra. Hem de respondre, des de l'esquerra, a la nova realitat: una societat

oberta, dinàmica i en transformació, malgrat Camps i el govern valencià.

—**Més a prop d'Esquerra Unida que no del PP, doncs.**

—Aquesta pregunta no té resposta. No ens cal referenciar-nos en relació amb cap d'aquestes dues forces polítiques. Fa 130 anys que el PSOE no necessita referenciar-se. Som una opció d'esquerra, moderna, oberta, representada per noms com ara Pablo Iglesias, Felipe González i José Luis Rodríguez Zapatero.

—**PSCV. Saludaríeu un canvi?**

—Hi ha un amplíssim consens, en què he participat des del principi, perquè el nom siga PSPV-PSOE.

—**No el canviaríeu.**

—Crec que ho he dit amb molta claredat. Des del principi he expressat la meua opinió: PSPV-PSOE.

—**En ocasions heu afirmat que aquesta qüestió no havia de capitalitzar el congrés, que no importava tant.**

—I continué pensant igual. Però si se'm pregunta per la meua opinió, ja ho dic: PSPV. No hi ha cap condició per a canviar-lo, i si es planteja en termes de renúncia, de renúncies, mai. Ara bé, no deixo de pensar que allò més important és aconseguir un projecte superador de l'anterior etapa, de canvi, amb un nou equip de persones, connectat amb els valencians i les valencianes, per a guanyar.

—**No teniu una relació estreta amb Francesc Romeu, però aquests dies parleu. Us entenedreu?**

—Parlar, parle amb tothom. Amb el company Francesc i amb tots. Ho vaig fer des del principi, en diverses ocasions. No crec en les comptabilitats, però. Els delegats no porten cap segell, sinó que decidirà la seua voluntat lliure i democràtica. Siga com siga, tinc la mà estesa per a sumar a aquest projecte de canvi coherent absolutament tothom.

—**Romeu i alguns altres diuen que encara desconeixen les vostres posicions i que viviu aïllats del debat. Us ha fallat la comunicació?**

—Bé, parle dues o tres vegades cada dia a diverses agrupacions; són actes públics a llocs oberts. Si la pregunta és aquesta, ja l'he resposta. Alguns practi-

quem la rigorositat i la serietat sempre que parlem.

—**Uns altres us veuen com el Zapatero del congrés federal del 2000.**

—Per a mi és un orgull, assemblar-me en allò que siga al president Zapatero, però tan sols sóc un militant al servei de l'organització que vol contribuir a fer que el socialisme valencià torne a la senda de guanyar eleccions.

—**Acceptareu pactes que impliquen bicefàlies o tricefàlies?**

—Això és irreal, perquè ara escollim la direcció del partit. Vull un projecte amb aspiració de vèncer i no crec en bicefàlies. El candidat a la Generalitat, el decidiran els militants a les eleccions primàries que es convocaran d'ací a dos anys.

—**Podeu guanyar el PP el 2011?**

—Sí, sense dubte. El PP té el nostre exemple del 1995, quan vam perdre la majoria absoluta del 1991.

—**L'any 1995, el PP tenia la crossa d'Unió Valenciana. Però la situació**

d'Esquerra Unida i Bloc no convida a fer gaires plans de futur...

—Ja ho veurem. És possible guanyar, el 2011. Només ens cal eixir de l'11è congrés nacional units i amb força, al voltant d'un projecte de canvi.

—**Què farà Jorge Alarte, si perd aquest congrés?**

—Si Jorge Alarte perd el congrés, serà alcalde d'Alaquàs i un militant socialista del tot disciplinat, lleial, i que treballarà al costat de qui els delegats i delegades decidescuen. Però sóc ben optimista.

—**I si Jorge Alarte guanya, abandonarà l'alcaldia?**

—Si Jorge Alarte guanya, continuarà a l'alcaldia, tot i que d'una altra manera. Hi ha molts exemples, com el president Montilla. M'agrada molt la política.

—**Us marqueu un termini màxim de permanència a la secretaria general?**

—Si el 2011 no avancem decididament, jo no seré cap obstacle. Ara bé, si avancem, miraré de rematar la feina i dur el partit cap a la victòria.

—**Deixareu la secretaria, si el 2011 el PSPV es queda en un 38% de vot?**

—No especularé sobre dades. Tinc el convenciment absolut que guanyarem.

“No ens cal referenciar-nos en relació amb Esquerra Unida i el PP”